

**ANGIE
THOMAS
BETONI-
RUUSU**

Suomentanut
Terhi Kuusisto

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

Concrete Rose

Copyright © 2021 by Angela Thomas

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2021.

ISBN 978-951-1-38063-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

Kaikille betonihalkeamista versoville ruusuille. Kukkikaa.

OSA 1

HEDELMÖITTYMINEN

Yksi

Kaduilla on katujen säännöt.

Kirjottamattomat säännöt, joita ei lue missään kirjassa. Ne tulee luonnostaan ja uppoo takaraivoon siitä alkaen, kun mutsi päästää sut ekaa kertaa yksin ulos. Ne vaan osaa niinku osaa hengittää, vaikkei kukaan oo opettanu.

Jos kuitenkin olis joku sääntökirja, siinä olis katukorikselle omistettu osa ja tärkein sääntö lukis ylimmäisenä isoilla, paksuilla kirjaimilla:

Älä ota selkääs hyvännäköisen muijan edessä, ainakaan omas.

Niin tässä silti käy. Saan selkään Lisan edessä.

”Siitä se lähtee, Maverick”, Lisa huikkaa piknikpöydästä.
”Anna palaa!”

Rehellisesti sanoen: mulla ei oo toivoa. Mulla ja Kingillä on nolla pojoa Dren ja Shawnin yhtätoista vastaan. Ne tarvi enää yhden pisteen ja niillä on voitto kotona. Luulis että niin levee jätkä ku King blokkais niin kapeen ku Shawn. Mutta Shawn painaa ohi kuin King ois ilmaa. Se pääsee asemiin ja vetää uuden hyppyheiton päin Kingin naamaa. Jätkät kentän laidalla riehaantuu, ja King menee noloks.

Mulla ei oo varaa vittuuntua Kingiin. Ei tänään. En mä itsekkään ole mitenkään täysillä mukana tässä pelissä.

On hieno elokuun päivä, aurinko paistaa kirkaalta taivaalta muttei oo liian kuuma pelata. Rose Park on täynnä King Lordeja harmaissaan ja mustissaan – koko jengi on tainnu tulla tsekkaan matsia. Vaikka eipä King Lordit tarvii mitään erityistä syytä ollakseen Rosessa. Tää on meikäläisten aluetta. Täällä me tehdään kauppaa ja chillataan, ja tällä pelikentällä meidät hakataan.

Nakkaan pallon Drelle alotuksessa.

Se virnuilee leveästi. ”Mav, hei. Meinaatko hävitä naises edessä? Oisit antanu Lisan pelata.”

Kentän laidoilla voihkitaan. Dre ei päästä mua helpolla, vaikka oon sen nuorempi serkku. Se on rökittäny mut niin kauan kuin mulla on pysyny pallo kädessä.

”Huolehdi sä vaan siitä, miten sun käy omien tyttöjes edessä”, mä sanon. ”Keisha ja Andreanna dumpkaa sut pika-puolin.”

Laidoilta kajahtelee lisää voihkettä. Dren morsian Keisha nauraa Lisan vieressä retkipöydässä. Sillä on sylissään Dren tytär Andreanna.

”Pikkukiho päästi pahan”, Shawn sanoo ja virnuilee kulta-paikka välkkyen.

”Aletaan sanoo sitä Martin Luther Kingiks, koska se uneksii, jos se kuvittelee voittavansa”, Dre sanoo.

”Mulla on unelma”, Shawn yrittää matkia MLK:ta, ”et vielä jonain päivänä sä astut kentälle ja saat pisteen!”

Jäbät nauraa. Tosiasiassa ne naurais Shawnin vitsille, vaikka se ois miten surkee. Koska sellasta on olla King Lordien kingi, Rooman keisari. Jengi yrittää parhaansa mukaan pysyy väleissä.

Joku huutaa: ”Pistäkää niille vastaan, Li'l Don ja Li'l Zeke!”

Sillä, että mun faija on ollu yhdeksän vuotta linnassa ja Kingin faija kuolleena melkeen yhtä kauan, ei oo väliä. Meiän

faijat on aina vaan Big Don, entinen ykkösmies, ja Big Zeke, sen oikee käsi. Niinpä mä oon Li'l Don, ja King on Li'l Zeke. Meillä ei kai ole tarpeeks ikää tulla kutsutuiks omilla nimillämme.

Dre pomputtaa palloa. ”Näytä mitä sul on hihassa, serkku.”

Se lähtee liikkeelle oikeella. Seuraan ja paukkaan päin Shawnin rintaa. Ne yrittää pick and rollia. Dre pujahtaa multa pakoon, ja King painuu sen perään ja jättää Shawnin vapaaksi. Shawn syöksyy korille. Dre heittää pallon ilmaan ja –

Jumalauta! Shawn donkkaa pallon koriin Kingin nenän edestä.

”Mitä mitä!” Shawn karjasee korin reunasta roikkuen. Se hyppää maahan ja tekee Dren kanssa saman vanhan kättelyn, minkä ne on tehny pennusta asti.

”Noi ei voi meille mitään!” Shawn sanoo.

”Ei helvetis!” Dre sanoo.

Tästä mä saan kyllä kuulla loppuikäni. Kolmenkymmenen vuoden päästä Dre jauhaa: ”Muistatko kun mä ja Shawn ei silloin kerran annettu teille ensimmäistäkään pistettä?”

King pamauttaa pallon asvalttiin. ”Paska!”

Häviäminen ottaa sitä sydäimestä.

”Chillaa”, mä sanon. ”Ens kerralla peitotaan –”

”Jätkät lyötiin maanrakoon!” P-Nut hohottaa. Se on lyhyt tyyppi, jolla on paksu parta ja tunnetusti suuri suu. Suuren suun takia sen naamassa ja kaulassa on arpia.

”Meidän ois pitäny lakata sanomasta sua Li'l Doniksi aikoja sitten. Tollanen peli on häpeäksi gangstojen isälle.”

Kentän laidan gangstat nauraa.

Puren hammasta. Mun pitäis olla tottunu ton tyylisiin tölväisyihin. Aika moni jengin idiootti jaksaa jauhaa sitä samaa: en kuulemma oo yhtä kova jätkä ku faija, en yhtä katu-uskottava enkä yhtä hyvä missään.

Niillä tosin ei oo aavistustakaan siitä, mitä hommailen ihan hissukseen. ”Mä muistutan fajjaani enemmän ku tiedät”, sanon P-Nutille.

”Oisin voinu erehtyä. Ja toi iso mies vois mättää boltsii koriin samaan tahtiin ku se mättää safkaa lättöyn.”

King astuu lähemmäs P-Nutia. ”Tai mä vois mättää sua lättöyn.”

Myös P-Nut astuu askeleen lähemmäs. ”Anna tulla, juntti.”

”Hei, hei, hei!” mä sanon ja vedän Kingiä kauemmas. Se lähtee tosi helpolla flaidaan. ”Chillisti nyt!”

”Joo, rauhotu”, Shawn sanoo. ”Älä ny koriksesta sekoo.”

”Näin on, näin on. Mun vika, Shawn”, P-Nut sanoo kämment kohti taivasta. ”Mä oon katos vähän temperamentikas.”

Temperamentikas, häh? Mä vannon, et P-Nut keksii sanoja omasta päästään, että kuulostais fiksummalta.

Kingin laajenneista sieraimista päätelen, että sen mielestä tässä on nyt kyse muustakin kuin koriksesta. Se jättää mut kuin nallin kalliolle ja marssii puiston läpi. Shawn, Dre ja kaikki muut kattoo mua.

”Sillä on vaan kaikenlaista meneillään”, mä mutisen.

”Joo”, Dre sanoo ja lisää hiljaa Shawnille: ”Muistatko Kingin, Mavin ja sen yhen muijan tilanteen, mistä puhuin? Juttu selviää tänään.”

”Älä puolustele. Ainahan toi kilahtelee”, Shawn sanoo. ”Sen ois parasta saada ittensä kuriin tai seuraa kurinpalautus.”

Eli käsittely. Niin isot kihot pitää meidät pienemmät herran nuhteessa. King Lordeissa on nimittäin tasoja. Ensin tulee natiaiset, sit yläasteen pahisjunnut, jotka vannoo, et niistä tulee vielä jotain. Ne tekee mitä me muut käsketään. Sitten tulee pikkukihot, kuten mä, King ja meidän kaverit Rico ja Junie. Me hoidetaan liittymisrituaaleja ja värväystä ja myydään kukkaa.

Meidän jälkeen tulee isot kihot, kuten Dre ja Shawn. Ne myy oikeeta roinaa, huolehtii meistä muista, solmii liittolaisuuksia ja kurittaa kurittomia. Kun meille tulee kahnavuksia itäpuolen Garden Disciplesin kanssa, ne yleensä hoitaa asian. Sitten on vielä OG:t eli Original Gangstas. Aikuiset miehet, jotka on ollu mukana kauan aikaa. Ne toimii Shawnin neuvonantajina. Paha vaan, että OG:t on harvassa kaduilla. Useimmat on kiven sisällä niinku fajia tai heittäny veivinsä.

Isojen kihojen käsittely ei ole naurun aihe. Mun täytyy estää Kingiä joutumasta kuseen.

”Mä puhun sen kanssa”, sanon Shawnille.

”Jonkun pitää puhuu”, se sanoo ja kääntyy koko jengin puoleen. ”Kenen vuoro saada köniin?”

King on jo melkeen puiston toisella puolella. Joudun juoksemaan sen kiinni. ”Jäbä, sä et voi vetää tollasii kilareita. Yritätsä hankkii meille vaikeuksia?”

”En ota dissaamista keltään, oli kuin iso kiho tahansa”, King ärisee.

Mä vilkaisen olan yli pelikentälle. Me ollaan tarpeeksi kaukana, ettei Shawn ja muut kuule. ”Meidän täytyy hei pitää matalaa profilia.”

Mä ja King ollaan heitetty kamaa isojen kihojen selän takana viimeset puol vuotta. Niinku sanoin, pikkukihot saa myydä vaan kukkaa, mut siinä ei liiku ollenkaan niin isot rahat kuin muussa. Kaiken lisäksi me joudutaan antaa enimmätsä massit Shawnille ja niille, koska ne hommaa meille kauppatavarana. Jossain vaiheessa King päätti perustaa oman sivubisneksen ja hankki oman tavarantoimittajan. Se otti mut nopeesti osille. Nykyään meillä on taskut pysyvästi pullollaan.

Jos Shawn ja ne saa joskus tietää, me ollaan kusessa. Se ois melkeen yhtä paha kuin jos me oltas omittu niiden hoodit. Mut

mun mutsi painaa kuulkaa kahta duunia. On liikaa vaadittu, että se pitäis mut kengissä ja vaatteissa, kun sillä on tarpeeksi tekemistä siinäkin, että se pitää katon meidän pään päällä. Noin oikeesti.

”Anna P-Nutin ja muiden puhuu mitä huvittaa”, sanon Kingille. ”Keskitytään omiin säätöihimme. Okei?”

Ojennan kättä. Ensin King vaan tuijottaa, ehkä Shawnin ja P-Nutin takia, tai sitten sen toisen tilanteen, johon me ollaan jouduttu.

Lopulta se sentään läpäyttää. ”Okei, okei.”

Mä rutistan Kingiä ja kopautan sitä nyrkillä selkään. ”Älä huolehdi siitä toisesta asiasta. Siinä käy niinku pitää.”

”En mä siitä kilahda, kävi miten kävi. Näillä mennään.”

Se sano niin myös ykstoistavuotiaana, kun sen vanhemmat murhattiin, ja sitä samaa se sano kaikesta sijaisperheissä koke-mastaan. Eli jos se ei halua puhua asiasta enempää, mäkin voin kai antaa olla.

King lähtee meneen, ja mä meen Lisan luo. Se näyttää makeemmalta ku persikka. Sillä on napapaita ja shortsit, jotka saa mun ajatukset harhailemaan.

Parkkeeraan sen säärten väliin. ”Oltiiks me törkyhuonoja?”

Lisa kietoo kädet mun kaulaan. ”Ei harjotuksesta haittaakaan olis.”

”Eli törkyä ollaan, kuten sanoin.”

Se nauraa. ”Voi olla, mun oma törkyliinini.”

Kun se suutelee mua, unohdan kaiken muun.

Lisan kanssa on ollu sellasta alusta asti. Törmäsin siihen korismatsissa lukion ekalla. Sen joukkue hakkas Garden High’n tytöt. Totta puhuen se oikeesti pelaa paremmin ku mä. Olin tullu kattomaan Junien matsia tyttöjen matsin jälkeen sinä päivänä, kun huomasin Lisan. Se osas pelata ja oli vitun upea

nainen. Ja sillä oli mahtava perse. En viitti valehdella, huomasin sen heti.

Lisa ajo korille ja meikä huusi: ”Anna mennä, pätkä!” Se vilkaisi mua niillä näteillä ruskeilla silmillään ja hymyili. Eipä siihen enempää tarvittu: mun oli pakko päästä puhumaan sen kanssa. Kipinää on riittänyt siitä lähtien, kun se päätti antaa mulle tilaisuuden.

Nyt oon mokannu isosti. Tieto siitä pysäyttää mut kesken suutelemisen.

”Mikä hätänä?” Lisa kysyy.

Näplään sen lettejä. ”Ei mikään. Harmittaa vaan hävitä sun edessä.”

”Isi hakkas sut!” Andreanna sanoo.

Mahtavaa kuulla totuus kolmevuotiaan suusta. Andreanna on Dren ja siten myös mun näkönen. Kaikkien mielestä mä ja Dre ollaan ku kaks marjaa. Meidän mutsit on siskoja ja fajiat serkkuja keskenään, joten meillä molemmilla on isot silmät, paksut kulmakarvat ja tummanruskeet ihonväri.

”Olisit kannattanu mua.” Kutitan Andreannaa. Se kiemurtelee ja kikattaa Keishan sylissä. ”Et olis saanu kannattaa isiä.”

”Totta hitossa tytön piti kannattaa isiä”, Dre sanoo lähestyessään meitä. Se nappaa Andreannan syliin ja lennättää kuin lentokonetta. Kukaan ei saa Andreannaa nauramaan niinku Dre.

”Onko kaikki tulossa bileisiin illalla?” Lisa kysyy.

Shawn pitää kotibileet niinku aina kesän lopussa.

”Tiedäthän sä, ettei Dre biletä”, Keisha sanoo.

”En hitossa. Meillä on tiedossa hauskempi ilta ku kellään. Eiks niin, pikkunen?” Dre pussaa tyttärensä poskea.

”Älä jaks. On perjantai-ilta”, mä sanon. ”Ethän sä voi jäädä kotiin.”

Se siitä, sellainen Dre nykyään on. Se ei käy enää missään. Se muuttu täysin, kun Andreanna syntyi. Lakkas juhlimasta ja pyörimästä porukoissa. Varmaan se lähtis King Lordeista, jos vois.

King Lordeista ei lähdetä. Ellei ole valmis kuolemaan, tai ainakin melkeen kuolemaan.

”Oon siellä missä haluan”, Dre sanoo ja hymyilee Andreannalle. Vilkasee mua. ”Ootko itekään ees menossa niihin bileisiin?”

Dre tietää mun tän päivän ohjelmasta, joka saattaa mullistaa koko elämäni. Paha vaan, että Lisa ei tiedä. Dren olis parasta olla hiljaa.

”Oon mä”, sanon.

Dre tuijottaa mua niinku isobroidi pikkubroidia, jolla on pahat mielessä. Tuijotus käy mun hermoille, ja mulle tulee siitä paska olo.

Katon Dren sijasta Lisaa. ”Me mennään vaikka väkisin. Täytyy käydä juhlimassa vielä kerran ennen koulun alkua.”

Lisa kietoo kädet mun kaulaan. ”Näin on. Kelaa, et vuoden päästä me ollaan collegessa ja käydään kaikissa opiskelijabileissä.”

”Jep.” Jos meitsi lähtee opiskelemaan, niin bileet on pääsyy. Jos. En oo vielä varma. ”Mut puhutaan nyt täniltasesta. Kaikki huomaa sut, kun kävelet sisään tää kaulassa.”

Otan taskusta kaulakorun. Riipuksessa lukee kaunolla ”Maverick”. Se on aitoa kultaa, ja siihen on upotettu pieniä timantteja. Mä teetin sen yhdellä tyypillä kauppakeskuksessa jokunen viikko sitten.

”Voi luoja!” Lisa henkäsee ottaessaan korun. ”Kaunis.”

”Hei, Mav”, Keisha sanoo. ”Jätkä törsää tyttöönsä.”

”Totta vitussa. Kyllä meikäläinen osaa.”

”Tollanen koru maksaa omaisuuden”, Dre sanoo. ”Mistä sä sait rahat?”

Dre ei tiedä, että Kingin ja mun valikoimassa on muuta-kin kuin vihreetä, ja hyvä niin. Oli tarpeeksi vaikeeta saada siltä lupa ees sen myymiseen. Vaikka Dre ite myy, sillä oli tosi kauan päällä joku ”Tee niin kuin sanon äläkä niin kuin teen” -asenne. Tolkutin, et haluan auttaa mutsia, ja lopulta se anto periksi. Se antaa mun myydä vaan sen verran, että saan maksettua pari hassua laskua. Jos se saa tietää mun ja Kingin operaatiosta, se tervaa mun perseen.

”Tein hanttihommia naapureille niinku aina”, valehtelen. ”Oon säästäny niin kauan, et sain tän hommattuu.”

”Musta se on ihana”, Lisa sanoo. Se osaa luovia tilanteessa kuin tilanteessa. Se on taitava vaihtaan puheenaihetta. ”Kiitos.”

”Mitä vaan sulle, beibi.” Suutelen sitä taas.

”Yy! Ei pikkusen silmien edessä.” Dre peittää Andreannan silmät, ja Keisha repee. ”Älä aiheuta mun pienelle parantumattomia haavoja.”

”Jos se on selvinny sun naamataulun näkemisestä, se kyllä pärjää”, mä sanon, kun ruosteisen Datsunin torvi soi parkkiksellä.

Ikkuna aukeaa ja lihaksikas, vaaleenaamanen tyyppi huutaa: ”Lisa! Mennään!”

Lisa pyörittää silmiään ja vaikeroi. ”Et oo tosissas!”

Tyyppi on Lisan isovelji Carlos. Se ei oo ikinä tykänny musta. Kun soitin Lisalle ensimmäistä kertaa, se kuulusteli mua kyttytyyliin. ”Kuinka vanha sä oot? Missä koulussa? Miten menes-tyt koulussa? Ootko jengissä?” Kysy kaikenlaista mikä ei kuu-lunu sille. Kun mä tapasin sen ensimmäistä kertaa, mulla oli päällä mustaa ja harmaata, mikä todisti, että oon Kingejä. Hönnosti nokkansa pystyyn niinku oisin joku maan matonen. Se

tuli kesäksi kotiin collegesta, enkä jaksais millään odottaa, että se hilaa perseensä takasin kampukselle.

”Mitä toi täällä tekee?” kysyn.

”Mutsi pyysi sitä viemään mut ostoksille koulua varten”, Lisa sanoo. ”Mun pitää hankkia uusia rumia koulupukuja.”

”Näytät kuule helvetin upeelta niissä ruutuhameissa.”

Lisan hymynpidätysyritys saa mut hymyilemään.

”Ihan miten vaan, rumia ne silti on.” Se hyppää alas pöydältä. ”Täytyy mennä ennen kuin Kapteeni Utelo järjestää kohtausten.”

Nauran ja tartun Lisaa kädestä. ”Mennään. Tuun saattamaan.”

Lisa sanoo moikka Keishalle ja Drelle ja kävelee mun kanssa puiston läpi. Carlos poraa muhun pahan silmän, eikä sen tuijotus hellitä meiän kävellessä autolle. Vihaaja.

Mä ja Lisa pysähdytään auton viereen. ”Tuun hakemaan sua kasilta”, mä sanon.

”Eli nähdään viittätoista yli.” Lisa virnistää. ”Oot aina myöhässä.”

”Ei kun tänään tuun ajoissa. Rakastan sua.”

Kun sanoin sen sille ensimmäistä kertaa, sekosin täysin. En ollu ikinä aikasemmin sanonu kenellekään tytölle, että rakastan sitä, mutta ei mulla oo aikasemmin ollu ketään Lisaa.

”Mäkin sua”, se sanoo. ”Pysy turvassa.”

”Varmana pysyn. Et pääse musta niin helpolla.”

Lisa hymyilee ja antaa nopean suukon. ”Pidäkin huoli siitä.”

Avaan sille matkustajan puoleisen oven. Carlos mulkoilee mua vimmatusti. Näytän sille keskaria Lisan selän takana.

”Mitä sä keuhkoat?” Lisa kysyy, ja Carlos sanoo jotain jengiäisten puistosta ajaessaan pois.

Ne on vasta ehtiny häipyä, kun vanha Camry, jossa on katto-

luukku, kääntyy parkkikselle. Mutsilla oli ennen Lexus. FBI vei sen niinku fajjankin.

”O-ou!” P-Nut ulvoo. ”Li’l Don on vaikeuksissa. Tuolta tulee äitee kurinpidollistoimissansa.”

Kurinpidollis-häh?

Anti olla. Avaan matkustajan puoleisen oven. ”Moi.”

”Moi, kul–” Mutsi peittää nenänsä. ”Hitto! Sä lemuat, poika! Mistä noin tunkkanen haju?”

Haistan mun kainaloa. En mä nyt *niin* pahalta haise. ”Pelasin korista.”

”Kas kun et paininu sikolätissä. Hyvä luoja! Häädät klinikalta asiakaat.”

”Jos kävästään pikasesti himassa, voin käydä suihkussa...”

”Ei me ehditä. Me luvattiin Ieshalle ja sen äidille olla siellä kahdelta. Kello on jo varttia vailla.”

”Ai.” En ollu tajunnu, et mulla saattaa olla elämänmuutos edessä niin pian. ”Sori.”

Mutsi kai huomaa mun äänensävyyn. ”Täytyyhän meidän tietää. Tajuathan sä sen?”

”Mut mitä mä teen jos...”

”Hei”, mutsi sanoo, ja mä vilkasen sitä. ”Pidän susta huolen, tuli mitä tuli.”

Se kohottaa nyrkkiään.

Virnistän. ”Oot liian vanha klikkaamaan.”

”Ai vanha? Kuule nyt, poika! Multa kysyttiin kuule papereita, kun Moe ja mä oltiin ulkona viime lauantaina. Siitäs sait! Liian vanha muka.”

Nauran, kun mutsi painaa kaasua. ”Oot sä. Ihan liian vanha.”

”Odottakaa!” Shawn huikkaa. Se pinkoo parkkipaikan läpi ja kiertää mutsin puolelle. ”Täytyy kysyä kuningattaren kuulumisia. Miten menee, rouva Carter?”

”Hei, Shawn”, mutsi sanoo. ”Pärjäiletkö?”

”Kyllä, rouva. Pidän pojastas huolta.”

”Hyvä”, mutsi sanoo, ja nyt on sen äänen vuoro painua.

Yksikään äiti ei halua poikaansa jengiin, mutta yksikään äiti ei myöskään halua poikansa kuolevan. Faija sai niin paljon vihollisia kaduilta, että mä tarvitsen jonkun suojaamaan selustaani. Faija sano mutsille, että mun täytyy liittyä. Sitä paitsi kingeily on meillä verissä. Ensin liitty mutsin broidit, sitten faija ja sen serkut. Jengi on meidän veljeskunta.

Mutsi kyllä luulee, et oon vaan ”ystävällisissä väleissä” jengin kanssa, eli liittolainen, joka tunnustaa väriä muttei myy eikä tee duunia. Koko King Lord -meininki on kuulemma väli-aikasta. Sitä mutsi jaksaa jauhaa – mun pitää hankkia lukion päättötodistus ja lähtee opiskelemaan, että pääsen helvetin kauas koko touhusta.

”Meillä on aika varattuna”, mutsi sanoo Shawnille. ”Pysy turvassa, muru.”

”Kyllä, rouva.” Shawn kattoo mua ja nyökkää. ”Onnea matkaan, pikkukiho.”

Mä nyökkään takasin.

Mutsi kääntyy parkkipaikalta, ja katon jengiä taustapeilistä. Ne pallottelee kentällä ilman huolen häivää. Kunpa pääsisin takas samaan tilanteeseen.

Ensin mä suuntaan kuitenkin klinikalle selvittämään, onko Kingin poika sittenkin mun.

Kaksi

Ilmaisklinikalla on perjantai-iltapäiväksi harvinainen tungos. Kaikki käy mieluummin täällä Gardenissa kuin piirikunnan sairaalassa, jonne lähdettyään harva enää palaa. Joku kainalosauvojen kanssa liikkuva mies puhuu puhelimessa helvetin kovaa ja kailottaa kaikille, että tarvii kyydin. Kumma ettei se oo saanu hereille meidän vieressä pyörätuolissa istuvaa naista. Suunnilleen mun ikänen tyttö jahtaa pikku räkänokkaa ja huutaa sen perään espanjaksi.

Hurjaa ajatella, et siinä vois in olla mä parin vuoden kuluttua.

Koko tilanne on vähän mutkikas. Iesha on Kingin tuttuja. Ei Kingin tyttöystävä. Vaikka ne kyllä säätää, paljonkin. Ieshalla on tosin sellanen maine, et se säätää monenkin kanssa. En tarkota puhuu mitenkään epäkunnioittavasti, mut näin on.

Suunnilleen vuosi sitten Lisa pani poikki mun kanssa, kun Carlos väitti, et oli nähny mut juttelemassa toiselle tytölle. Se oli pelkkää valhetta, mut jostain ihme syystä Lisa usko sitä peliä. Mä menin Kingin kämpille ihan romuna. King pyysi Ieshaa auttaan mua ajatteleen jotain muuta. En ensin ollu niin varma, koska se vaikutti vähän väärältä, melkeen kuin oisin pettäny. Kun mä ja Iesha päästi in vauhtiin, multa unohtu oikea ja väärä.

Jossain vaiheessa kondomi puhkes.

Ja nyt sitä sitten ollaan ilmaisklinikalla odottamassa Ieshan kolmikuisesta vauvasta otetun DNA-testin tuloksia.

Mutsin jalka väpättää niinku se haluaisi karata koko odotushuoneesta. Se vilkasee kelloa. ”Niiden pitäis olla jo täällä. Ootko puhunut Ieshan kanssa viime aikoina?”

”Viimeksi tässä jokunen viikko sitten.”

”Herraisä. Me ollaan pian helisemässä sen tytön kanssa.”

Mutsi puhuu aina Jumalalle. Yleensä se sanoo: ”Herraisä, hillitse mua, etten satuta tätä poikaa.” On kai ihan mukavaa, että Jumala saa kuulla välillä muistakin.

Mutsi väittää, että se on alkanu vanhentua liian varhain mun aiheuttaman stressin takia. Se pitää sormikiharoita ja sillä on pari harmaata hiusta vaan kolmenkymmenenkaheksan vuoden iässä. Ei se mun vika ole. Pitkistä työpäivistä se johtuu. Mutsi on päivät hotellin vastaanotossa ja illat toimistosiiivojana. Mä lupaan sille aina, et mä pidän siitä huolta vielä joskus.

Sillon se hymyilee ja sanoo: ”Pidä sä vaan huolta itsestäsi, Maverick.”

Viime viikkoina se on sanonu: ”Pidä huolta pojastasi.” Se on varma mun isyydestä.

Mä taas en ole. ”Mä en tajua, miks me ollaan täällä”, mutisen. ”Ei se mun oo.”

”Miksei? Siksikö, että olit sen tytön kanssa vaan kerran?” mutsi sanoo. ”Ei siihen sen enempää tarvita.”

”Iesha vannoo, et poika on Kingin. Ne anto sille nimenkin Kingin mukaan.”

”Joo, mutta kenen näkönen se on?” mutsi kysyy.

Ööööö... no joo, siinä on pointtia. Kun King Junior synty, se ei ollu kenenkään näkönen. Mun mielestä kaikki vastasyntyneet muistuttaa avaruusolioita. Parin viikon päästä sillä oli samantapaiset silmät, nenä ja huulet ku mulla. Kingistä siinä ei näkyny jälkeäkään. Eikä vauveli oo Ieshankaan näkönen.

Siksi King jätti Ieshan omilleen. Iesha haluaa todistaa sille,

etten mä ole vauvan isä, ja siksi se pyysi multa DNA-testiä. Joten tässä sitä nyt ollaan. Jos mulla ei oo maailman huonoin tuuri, niin vauva ei oo mun.

Mun hakulaite piippaa vyössä ja siihen ilmestyy herra Wyattin numero. Meidän naapurin. Mä leikkaan sen etupihan nurmikon joka viikko. Se haluaa varmaan, että leikkaan nurmikon tänään. Mun täytyy palata asiaan myöhemmin.

Mutsi kattelee mua hymyillen. ”Ootko olevinas, kun sulla on hakulaite?”

Nauran. Ostin sen vempelen pari kuukautta sitten. Sinisen jään värisen, läpinäkyvän mallin. Reteemmän ku retiisi. ”No en.”

”Miten bisnekset sujuu? Kuinka monta pihaa hoidat nykyään?”

Mutsi luulee, että mä ansaitsen leikkaamalla lähiseudun nurmikkoja. Niin ansaitsenkin, mutta enemmän mä ansaitseen huumekaupalla. Nurmikonleikkuu vaan auttaa pimittää muut hommat mutsilta. Kun se näkee mulla uudet kengät tai vaatteet, huijaan, että hommasin ne halvalla vaihtotorilta enkä ostanu uutena kauppakeskuksesta. Osaan valehdella sille inhotavan hyvin.

”Hyvin sujuu. Mulla on nyt suunnilleen kymmenen pihaa. Yritän saada niin monta ku pystyn ennen ku kylmenee.”

”Älä oo huolissas, keksit sitten jotain muuta. Luoja tietää, että vauvat tulee kalliiksi. Mutta saat kyllä homman toimimaan.”

Ei mun tarvii. Ei se vauva ole mun.

Klinikan ovi aukeaa, ja rouva Robinson tulee sisään. Se pitää ovea auki. ”Hilaa se keikkupersees sisään sieltä!”

Iesha astuu sisään silmiään pyöritellen. Sillä on vaihtokassi olalla ja vauvanistuini toisessa kädessä. Pikkumies nukkuu istuimessa. Nyrkki poskea vasten ja kulmat rypyssä kuin se miettis syvällisiä unissaan.

"Hei, Faye", rouva Robinson sanoo mutsille. "Anteeksi että me ollaan myöhässä."

Mutsi hymähtää. Ei hyväksyvästi eikä tuomitsevasti. Sitten se vilkasee mua vihjaavasti. Tuijotan ymmälläni takaisin.

"Päästä Iesha istumaan, poika", mutsi sanoo.

"Ai! Sori." Hyppään pystyyn. Mutsi jauhaa aina herrasmiesmäisestä käytöksestä.

Iesha istuu mun tuolille ja laskee vauvanistuimen jalkoihinsa. Ja mutsihan sekoaa.

"Aa, mikä pikkumies", se sanoo vauvoille varatulla äänellä. "Unten mailla."

"Viimeinkin", Iesha sanoo. "Se valvotti mua koko yön."

"Mitä sitten, eihän sun tarvinnu mennä aamulla minnekään", rouva Robinson tiuskasee. "Neiti En-Mee-Kesäkouluun-Vaan-Jahtaan-Yhtä-Poikaa."

"Voi taivas", Iesha vaikertaa.

"Kyllä se pian alkaa nukkua yönsä", mutsi sanoo. "Maverick nukkui yön yli vasta viiden kuun iässä. Kuin sen ois koko ajan pitänyt tietää, mitä ympärillä tapahtuu."

"Tää poika on tismalleen samanlainen", rouva Robinson sanoo mua vilkuillen.

Kattokoon ihan vapaasti. Ei se tee musta pojan isää.

Pikkumies nurisee istuimessa.

Iesha huokaa. "Mitä nyt?"

"Poika haluaa varmaan tutin, muru", mutsi sanoo.

Iesha panee vauvalle tutin suuhun, ja niin sillä on taas kaikki hyvin.

Kattelen Ieshaa tosi tarkkaan. Sillä on silmien alla pussit, joita ei ennen ollu. "Auttaako kukaan sua vauvan kanssa?"

"Ai *auttaako?*" Ieshan mutsi sanoo kuin oisin kironnu.

"Kenen sitä pitäis auttaa? Munko?"

”Kuule nyt, Yolanda”, mutsi sanoo. ”Onhan vauvassa hoidettavaa kelle tahansa, varsinkin seitsemäntoistavuotiaalle.”

”Mmhh! Jos tyttö on olevinaan niin aikuista, hoitakoon asiansa kuin aikuinen. Eli. Ihan. Itse.”

Iesha räpyttelee tosi nopeasti.

Mun käy äkkiä sitä sääliksi ihan tosissaan. ”Kuule, jos poika on mun, et joudu enää hoitamaan sitä yksin. Tuun käymään ja autan niin paljon kuin voin.”

Viisi sekuntia sitten Ieshalla oli itku lähellä. Nyt se irvistää mulle. ”Ihan tosi? Sopiikse tyttöystävälles?”

Mä en tiedä, miten Lisa reagoi tähän kaikkeen. Ajattelin, et jos vauva ei oo mun, Lisan ei tarvii tietää koko sotkusta. Jos se taas on mun... ”Älä siitä huolehdi”, sanon Ieshalle.

”En mä oo huolissani. Mutta sun pitäis olla. Se kermaperse jättää sut alta aikayksikön.”

”Hei, älä puhu Lisasta noin!”

”Höh. Garden High on täynnä tyttöjä, jotka kuolaa sun perään, mutta sun täytyy ottaa eliittitypy katolilaisesta koulusta. Ei se mitään. Ei mun vauva sun ole. Kunhan saadaan ne testitulokset, vien sen oikeen isänsä luo ja meistä tulee perhe. Saat nähdä.”

”Iesha Robinson!” hoitaja kutsuu.

Me kaikki katsotaan äänen suuntaan.

Tuomion hetki.

”Mene vaan”, rouva Robinson sanoo.

Iesha nousee ja tuhauttaa nenäänsä. ”Tää on niin tyhmää.”

”Se vasta tyhmää on, että tässä on kaksi poikaa isäehdokaina!” sen mutsi huikkaa sen perään. ”Se tässä tyhmää on!”

Saamari. Arvaa vaan, tapellaanko mä ja mutsi. Totta helvetissä, jatkuvasti. Mutta ei julkisilla paikoilla.

Iesha tulee takaisin ja työntää kirjekuoren mutsinsa käteen. ”Vannon, että oon oikeessa! Vannon!”

Rouva Robinson ottaa paperit kuoresta ja lukee ne. Tiedän sen omahyväsestä ilmeestä, mitä niissä sanotaan.

”Onnittelut, Maverick”, se sanoo tyttärtään tuijottaen. ”Olet isä.”

Voi paska.

”Jeesus sentään.” Mutsi tarttuu otsaansa. On eri asia väittää, että vauva on mun, kuin oikeesti tietää.

Iesha kiskasee paperit itselleen. Se katsoo niitä ja sen naama mutristuu. ”Paska!”

”Mitä hemmettiä sä raivoot?”

”Kingin kuuluis olla tän vauvan isä! En jaksais katella sun-laistas!”

”Samat sanat!”

”Maverick!” mutsi tiuskasee.

Mun poika itkee vauvanistuimessa.

Mutsi heittää muhun terävän katseen ja nostaa pojan syliinsä. ”Mikä hätänä, Äijeliini? Mikä on?” Mutsin ei tarvii tuntee ihmistä kovin kauaa ennen kuin se on jo antanu sille lempinimen. Mutsi haistaa vauvan takalistoaa ja nyrpistää nenäänsä.

”Vai semmosta? Missä vaipat on?”

”Vaihtokassissa”, Iesha mutisee.

”Ota kassi, Maverick”, mutsi sanoo. ”Me hoidetaan tämä.”

Mulla on yhtäkkiä poika, ja pojalla on haisuvaippa. ”En mä osaa vaihtaa vaippaa.”

”Sitten on aika opetella. Mennään.”

Mutsi menee naistenhuoneeseen ja käyttäytyy kuin odottais mun tulevan perässä. En hitossa. Mutsi tulee takaisin ovelle. ”Ala tulla, poika.”

”En mä voi mennä tonne!”

”Ei täällä oo ketään. Tulet tänne, kunnes miestenhuoneisiin pannaan hoitopöydät.”

Hitto miten noloa. Seuraan mutsia. Pikkumies rääkyy sydämensä kyllyydestä. Niinpä. Vaippa lemuaa. Mutsi antaa pikkumiehen mulle, että pystyy kaivamaan kassia, ja mä pidän sitä kaukana itestäni. Mä en halua saada soosia päälleni.

”Onpas ne pannu tänne paljon vaatteita”, mutsi sanoo. ”Onkohan tytöllä hoitoalustoja? Jos ei... on sillä.” Mutsi levittää alustan pöydälle. ”No niin, laske se tuohon.”

”Mitä jos se putoaa?”

”Ei putoa. Just noin”, mutsi sanoo, kun lasken vauvan pöydälle. ”Avaa napit...”

Multa menee loppu ohi, koska tuijotan vauvaa.

Kun kattelin sitä aikasemmin, mä olin ihmeissäni siitä, että niin pieni tyyppi oli olemassa. Nyt kun katson sitä, näen, että se on mun, eikä siitä ole epäilystäkään.

Ja mikä pahinta, mä oon sen.

Mua pelottaa. Mokasin pahasti. Siitä, kun mä täytin seitsemäntoista, on vasta kuukausi, ja nyt mulla on hoidettavana toinen ihminen.

Joka tarvii mua.

Ja on musta riippuvainen.

Ja sanoo mua kohta isiksi.

”Maverick?”

Mutsi koskettaa mun olkapäätä.

”Kyllä sä pärjää”, se sanoo. ”Mä autan.”

Se ei tarkota vaan vaippaa.

”Selvä.”

Vaihdan elämäni ensimmäisen vaipan mutsin avulla. Hoitaja tulee sisään ja näkee, kun me keplotellaan vaipan kanssa – siitä on jo aikaa, kun mutsi viimeks vaihto vaippoja – ja hoitaja neuvoo meitä. Pikkumies kiemurtelee, vaikka on jo saanu puhdasta päälle. Mutsi pitää sitä olkaansa vasten ja hieroo sen selkää.